SU KOVO 8-ĄJA, BRANGIOSIOS DRAUGĖS!

VISŲ ŠALIŲ PROLETARAI, VIENYKITĖSI

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai
1979 m.
kovo
8 d.
Ketvirtadienis
Nr. 28 (3918)
Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

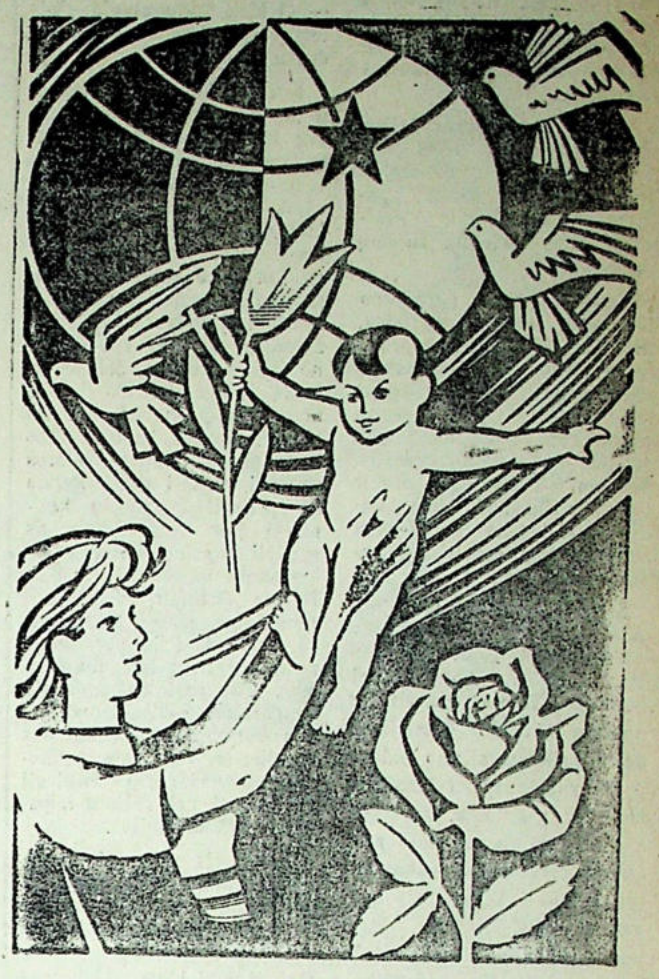

J. Bulvydo plakatas (ELTA)

ŠIANDIEN IR VISADA

Šiandien kovo aštuntoji, todėl paklausykime poeto ir —

Sveikinti moterų eikim pulkais,
riteriai, vyrai, gerbėjai!

Kas nors gali prieštarauti, — kam gi eiti ir kur eiti: kovo 8-oji nedarbo diena, moterys sėdi namuose gražiai pasipuošusios, sudėjusios rankas ant kelių — kaip paveiksluose — ir laukia, kada tie, anot poeto riteriai, vyrai, gerbėjai tars tuos iškilmingus sveikinimo žodžius...

Viskas būtų kaip tam gražiam eilėraštyje, jeigu ne kita, pasakytume, gyvenimo mūza, kurios vardas statistika. Ji byloja, jog net šiandien, šventės dieną, kai atidarytos tik neišvengiamai reikalingos įstaigos, daugelyje kasdieninio darbo bei įvairių buitinių tarnybų postuose budi kaip tik jos — mūsų žmonos, seserys, motinos. Tai — medikės ir pre-kybininkės, ryšininkės ir visuomeninio maitinimo valgydintojos, melžėjos, kultūros židinių kurstytojos... Visko nė neišvardinsi, nes moterys apskritai vyrauja daugelyje liaudies ūkio bei kultūros sričių, reikalaujančių gilių žinių ir kruopštaus kasdieninio darbo.

Ką sako šis faktas, toks visiems akivaizdus, jog kartais į jį nė nekreipiam rimto dėmesio?

Visų pirma — kad mūsų socialistinės tikrovės sąlygomis bei aplinkybėmis moterys galėjo ir sugebėjo įrodyti savo visapusiškus gabumus, o ne vienu atveju — drįskim pripažinti — netgi pranašumą prieš vyriškąją visuomenės dalį. Kas beliktų, tokiu atveju vyrams tenka įrodyti savo sugebėjimus tose darbo ir veiklos srityse, kurios anksčiau atrodė besą tik moterų? Ne, tai nereiškia, kad mes privalom atimti iš moters teisę eiti į virtuvę, prisitartinti prie lopšio ir t. t. Buitis, kurios rūpesčiai atrodė tokie pat nekintantys, kaip ir neišvengiami, tolydžio pakyla iki socialinių problemų, kurios sprendžiamos mechanizuojant namų ūkį, vis daugiau statant ir tobulinant vaikų lopšelius ir darželius, geriau ir visapusiškiau saugant jaunosios kartos sveikatą, keičiant mokyklos profilį. Kaip tik į šituos reikalus ir sukauptas dėmesys dabartiniame komunizmo kūrimo etape.

Bet štai — dar vienas dalykas, susijęs su tuo, apie ką mes šiandien čia kalbame.

Ar vyras iki galo įsisąmonino, jog visapusiškas moters statuso pakitimas visuomenėje šaukia ir jį, gražiais žodžiais kalbant, naujiems žygiams, naujam tobulėjimui, nuolatiniam atsinaujinimui? Juk moteris pasikeitė ne iš kokių tuščių ambicijų, ne iš noro būtinai susilyginti ar pralenkti vyrus, o tiesiog dorai pasinaudojo galimybėmis, kurias jai pasiūlė socialistinio gyvenimo sankloda, teisingiau sutvarkė siklostę santykiai tarp žmonių giminės. Tai argi ji nebus dar laimingesnė, jeigu vyrus jos pastangos ir pasiekimai įkvėps tobulėti savo ruožtu? Juk pagal paprastą logiką kitos išeities ir nėra. Kitaip atsirastų nesusipratimų, kurie gadintų mūsų nuotaiką dirbant bendrą darbą, švenčiant bendras šventes, sprendžiant bendras žmonių problemas, kurių pasaulyje niekad nestigo ir dabar netrūksta.

Mums visiems vienodai reikia taikos ir gryno oro, duonos ir vaikų laimės. Daug ko kiekvienam žmogui reikia, idant normaliai, gražiai gyventų, nesvarbu, ar jis vyras, ar moteris. Apie tai mes, manding, visi ir mąstome šiandien, švęsdami tokią gražią, jau beveik visoj planetoj pripažintą šventę.

Šiandien ir visada.

Romas Sadauskas

TARYBŲ KRAŠTAS

...Netoli Juodosios jūros pradėtas tiesti 290 kilometrų kanalas, kuriuo Dunojaus vandenys tekės į Dnepro. Tai padės geriau aprūpinti vandeniu Odesos, Nikolajevo, Chersono, Zaporožės ir Krymo sričių ūkius. Ukrainos pietinėje dalyje bus sudaryta garantuotų derlių zona.

...Rogune (Tadžikijos TSR) pradėta statyti didžiausia Vidurinėje Azijoje hidroelektrinė. Jos galingumas — 3,6 milijono kilovatų.

...Chabarų rajono „Maskvos" kolūkyje atiduotas naudoti 1100 vietų kompleksas veislinių gyvulių priauglių auginti. Dabar 34 Altajaus krašto ūkiai pramoniniu mastu veisia labai produktyvius gyvulius.

...Baškirijos Kumertau rajone pradėjo veikti specializuotos dirbtuvės, kuriose per metus bus galima suremontuoti 1600 galingų traktorių K-700. (TASS-ELTA)

KOL DAR YRA LAIKO...

MŪSŲ REIDAS

Nors laukai tebėra po sniego apklotu, bet žeme braidžiojantis kovas vis aiškiau primena apie besiartinantį pavasarį ir jį lydinčius didžiuosius žemdirbių darbus. Domėjomės, kaip eilėje Kurklių apylinkės ūkių ruošiamasi būsimai kovai už brandų penkmečio ketvirtųjų hektarą.

Kol dar sniego danga gaubia laukus, pats tinkamiausias ir nebeatidėliotinas metas per žiemą susikaupusias organines trąšas išgabenti nuo tvartų į lauko rietuves.

— Kaip sekasi? — klausimą pakartojo „Ąžuolo" kolūkio Adomavos sektoriaus brigadininkė Ona Jucienė. — Sunku: skystokas mėšlas taip sušąlęs į krūvas, kad ir mūsų turima technika nebejstengia į kratytuvus pakrauti.

Beviltiškumas ne tik žodžiuose, nes, tiesiai sakant, Adomavoje mėšlavežis, kaip toks, ana savaitę dar visiškai nebuvo prasidėjęs. Kogi belaukti, juo labiau, kad ir rudeni šis darbas dėl sunkių gamtinių sąlygų menkai teišsijudino — tebuvo pamėšluota ir aparta vos 30 hektarų kaupiamosioms kultūroms skirtų dirvų. O juk vien bulvių ąžuoliečiai augins triskart didesnį plotą.

Bėdų su sušalusiu, dėl pakratų stokos skystesniu nei kitais metais mėšlu turi ir Jakšiškio tarybinio ūkio žemdirbiai. Tačiau lūkuriuoti šičia niekas negalvoja. Priešingai. Dabar čia, kaip tikino ūkio vyr. agronomas Algimantas Mišiūnas, pats masinio organinių trąšų išvežimo į laukus įkarštis. Ir tikrai su pakrovėju triūsiančiam Jonui Jakučioniui tik spėk suktis, nes su traktoriniais kratytuvais trąšas gabenantys mechanizatoriai Jonas Rutavičius, Jonas Barkauskas, Petras Grigaliūnas, Stasys Malinauskas ir Klemensas Duda į kaupiamųjų laukus per dieną išveža daugiau kaip 200 tonų organinių trąšų. Ten, kur pakrovėjas nejstengia išjudinti pernelyg sušalusio mėšlo, į talką su kelmarove skuba Alfonsas Dunčia, aštriais agregato peiliais nesunkiai įveikdamas bet kurią darbo šparlai grasinančią kliūtį. Pasirodo, jog tereikia noro, šiek tiek sumanumo, ir išeitis surandama.

Tiek ažuoliečiai, tiek jakšiškiečiai specializuojasi bulvininkystėje: pirmieji šiemet rengiasi auginti 90 hektarų, antrieji — net 160 hektarų bulvių. Kaip sekasi iki bulviasodžio išsaugoti gerą šios kultūros sėklą? Toks klausimas neatsitiktinis, nes abu ūkiai neturi jokių bulvių saugyklų ir visa sėkla čia žiemoja kaupuose. Kaip parodė atskirų kaupų patikrinimas — kol kas rimto pavojaus juose nematyti.

Tiesa, jakšiškiečius neramina tai, kad kasmet didėjant auginamų bulvių plotams (lyginant su praėju-

nukelta iš pusl.

Teklė Gavėnavičienė — pirmaujantį „Anykščių šilelio" kolūkio paršelių prižiūrėtoja. Ne kartą jai buvo įteiktas geriausios rajono kiaulių augintojos pereinamasis prizas, o ūkio kiaulių šėrikių tarpe ji pastoviai tampa socialistinio lenktyniavimo nugalėtoja. O štai praeitais metais šileliečius pasiekė džiugi žinia, kad Teklei paskirtas Visasąjunginės Liaudies ūkio pasiekimų parodos medalis ir vertinga asmeninė dovana. Trečiaisiais dešimtojo penkmečio metais T. Gavėnavičienė gavo 655 paršelius, iš vienos pagrindinės paršavedės po 25,9 paršelio, Atjunkomo paršelio svorį pasiekė 20,5 kg. Ne mažesnių rodiklių šį darbštuolė pasiryžusi siekti ir šiais metais.

NUOTRAUKOJE: su pirmaujančia kiaulių šėrike Tekle Gavėnavičiene (centre) kalbasi ūkio vyr. zootechnikė, LTSR nusipelniusi žemės ūkio darbuotoja Elvyra Visockienė ir zootechnikė-selekcininkė Vanda Diečkienė. Vyt. Bagdono nuotr.

KOL DAR YRA LAIKO...

Akiratis lipust.

siais metais, šiemet vėl ūgtelės 20 ha), vis tik ūkyje dar stokojama sėklinių bulvių išrūšiavimui bei gumbų pakrovimui reikalingiausios technikos.

— Kaupuose dabar laikome daugiau kaip 1000 tonų bulvių sėklos, bet pabandyk visą šį kiekį perrinkti, paruošti bulviasodžiui, pasikliaudamas vien tik žmonių rankomis...

Kartėlis vyr. agronomo žodžiuose pilnai pagrįstas, nes ūkis lig šiol dar neturi nė vieno sėklos rūšiavimo punkto. Būtų bulvių saugykla, būtų kita kalba — po stogu bet kuriuo metu gali pradėti pavasariui ruoštis. Bet čia tokių sąlygų nėra ir dar neaišku kada bus. Vadinasi, vėl teks remtis vien sutelktų tam moteriškių pastangomis.

Šiemet Jakšiškio tarybinio ūkio bulvių augintojai įsipareigojo iš kiekvieno hektaro surinkti po 180 cnt gumbų. Užmojai nemaži ir duotojo žodžio tesėjimas daug priklausys nuo sklandaus, spartaus bulviasodžio. Kol dar yra laiko, norėtųsi, kad rajono Žemės ūkio valdybos specialistai pabandytų paieškoti kelių, kaip pagelbėti jakšiškiečiams bent jau minimaliai apsirūpinti bulvių rūšiavimo technika. Be to, ūkis teturi tik keturias padėvėtas bulvių sodinamąsias, o pasėlių plotai, kaip jau minėta, žada būti didžiausi rajone.

Beje, ne ką mažesni bulvių laukai nusidrieks ir Kurklių kolūkyje — pusantro šimto hektarų. Nors 120 ha šiai kultūrai skirtų dirvų čionykščiai suspėjo dar iš rudens patręšti ir aparti, likusiems plotams skirtos trąšos jau stūkso tiesiogiai lauko rietuvėse, bet įtampos ir jaudulio darbymetyje regis, neišvengs ir kurkliečiai.

— Prasti reikalai su sodinamųjų užpildymo technika. Dabar turimi mechanizmai be galšaties pajėgs aptarnauti nebeint tik dvi sodinamąsias, — bėdoja ūkio vyr. agronomas L. Kapušinskas.

— O kiek tokiu atveju užsitęsių bulviasodis — nebedrąsu ir pagalvoti.

Kurklių kolūkis — vienas iš nedaugelio, kur visa bulvių sėklinė medžiaga supilta specialiai tam statytoje talpioje saugykloje. Ar bulvėms čia išties saugu? Tokiai abejonei pagrindu tapo tas faktas, jog rudenį saugyklon buvo supilta visiškai neišrušiuota, nuo grumstų ir žemių neapvalyta sėkla. Tai, žinoma, pastebimai apsunkino jos vėdinimą bei kokybišką laikymą: kai kurios bulvės, kaip matyti, netruks tuoj ir daigus išleisti, kitos — silpnesnės ar sužalotos — gali pradėti gesti. Reikia tik pritarti kurkliečių ketinimui jau šiomis dienomis pradėti masinę bulvių sėklos ruošą pavasariui. Ir dar. Būtina dažniau žvilgtelti į saugykloje esantį termometrą, sekti, kad jo parodymai neviršytų trijų laipsnių šilumos. Tai pati tinkamiausia temperatūra sėklinės medžiagos saugojimui, tačiau pas kurkliečius regėjome termometro gyvsidabrio stulpelį šoktelėjusį net šešiais laipsniais viršum nulio...

Pavasaris nebe už kalnų. Padarykime viską, kad jį pasitiktume su pakankamais ir gerai išsaugotais sėklinės medžiagos ištekliais. Tinkamai išnaudokime kiekvieną palankią dieną derlių brandinančius laukus turtinant organinėmis trąšomis.

O. Simonavičienė,
J. Mikalajūnas,
žemės ūkio mokslų kandidatai,
L. Vaitonis
„K. d." koresp.

Paskubėkite užsiprenumeruoti „Kalba Vilnius"

Kaimo vietovėse dar priimama prenumerata savaitraščiui „Kalba Vilnius".

Kaimo vietovių gyventojus, norinčius skaityti šį leidinį, kviečiame paskubėti jį užsisakyti. Prenumerata bus priimama iki kovo 15 d. visuose kaimo ryšių skyriuose.

E. Juozapavičienė
„Sąjunginės spaudos"
Anykščių rajono
skyriaus viršininkė

KOLEKTYVINIS DARBAS
2 psl. 1979. III. 8

Tarybinės lietuvių literatūros klasikas

Petro Cvirkos gimimo 70-mečiui

Petras Cvirka į lietuvių literatūrą atėjo labai jaunas, jo kūrybinis talentas išryškėjo anksti ir greit subrendo. P. Cvirka, kaip pasakė jo draugas ir bendražygis A. Venclova, „savo trumpą, bet nuostabiai gražų gyvenimą, savo galingą talentą ir aukštą įkvėpimą, savo sveikatą ir karštą tarybinio patrioto širdį atidavė savo liaudžiai, mylimiems darbo žmonėms, didžiajai savo tėvynei".

P. Cvirkos gyvenimo kelias prasidėjo prieš septyniasdešimt metų, 1909 m. kovo 12 d., ant panemunės kalvų prigludusiame Klangių kaime, jo paties žodžiais tariant, „didelių štukorių, dainininkų, muzikantų kaime". Iš savo gimtinės jis atsinešė į literatūrą meilę liaudies žmogui ir tėviškės gamtai, pagarbą sunkiam valstiečio triusui, jo atkaklumui ir šviesos siekimui. Atsinešė jis ir dar vieną brangų ir rašytojui itin svarbų dalyką: sodrią, vaizdingą, sąmojų žaižaruojančią panemunių šnektą, nepaprastai gyvą kalbos jausmą ir sugebėjimą mokamai naudotis jos neišsemiamais turtais.

Kartu su kūrybinio talento stiprėjimu kiostėsi ir pažangios antifašistinės P. Cvirkos pažiūros. Jis bendradarbiavo jaunų rašytojų žurnale „Trečias frontas", draugavo su pažangiais Kauno darbininkais „Vilties" klube, o vėlesniais metais vis nuosekliau suko į socializmą. Rašytojo pasaulėžiūros kairėjimą veikė ir jo kelionės į Tarybų Sąjungą, po kurių jis tapo nuoširdus socializmo šalies bičiulis ir jos laimėjimų propaguotojas Lietuvoje.

Tarybiniais metais P. Cvirka iškilo kaip lietuvių tarybinių rašytojų organizacijos vadovas, visas jėgas atidavęs naujo tipo literatūros ugdymui, jos pajėgų konsolidavimui po marksizmo-leninizmo idėjų vėliava.

Kūrybinis P. Cvirkos talentas buvo daugiašakis: jis rašė eilėraščius, kūrinius jaunimui, pasakas, apybraižas, straipsnius kultūros, meno ir literatūros klausimais. Tačiau pagrindinė jo kūrybinio darbo sritis buvo proza — romanai ir apsakymai. Čia jis ir pasiekė didžiausių laimėjimų.

Pirmasis P. Cvirkos romanas „Frank Kruk" (1934) buvo kartu ir pirmasis satyrinis romanas lietuvių literatūroje. Pagrindinis romano veikėjas Frankas Krukas tapo biznieriaus, buržuazinio verteivos sinonimu. Pavaizdavęs ištisą galeriją menkystų, savo juodus darbus dangstančių išorinio padorumo ir tariamo patriotizmo skraiste, rašytojas pliekė ir visą buržuazinę santvarką, kurioje klesti krukai ir jo verti apskrities miesto „šventieji".

Antrasis rašytojo romanas „Žemė maitintoja" (1935) laikomas geriausiu jo kūriniu. Per vienos valstiečių šeimos likimą P. Cvirka čia pavaizdavo ištisą istorinį laikotarpį su daugeliu svarbių įvykių ir socialinių reiškinių, griežtai kritikuodamas buržuazinę žemės reformą ir visą socialinę santvarką. Juras Tarutis įkūnija tai, kas buvo geriausia darbo valstiečio charakteryje ir kas dar tik brendo jo sąmonėje — suvokimą, kad reikia kovoti dėl duonos ir žemės, prieš išnaudotojus ir socialinę neteisybę. Jo žmonos Monikos paveikslas yra vienas šviesiausių moters paveikslų lietuvių literatūroje.

Romane „Meisteris ir sūnūs" (1936) mes patenkame į linksmų istorijų, sąmojingų pokštų, skardaus juoko pasaulį. Tai knyga apie lietuvių liaudies gyvybingumą, optimizmą, revoliucines tradicijas ir laisvės meilę, apie liaudies žmogaus dvasinį grožį ir meninę gyslelę, puošiančią jo gyvenimą.

Kaip novelistas P. Cvirka pagarsėjo knygomis „Kasdienės istorijos" (1938) ir „Ąžuolo šaknys" (1945). Pokario metais P. Cvirka vienas pirmųjų ėmė rašyti apie naujus ir neretai sudėtingus tikrovės reiškinius, klasių kovą, pirmuosius kolektyvinio žemės dirbimo žingsnius. Jį itin domino „seno pasaulio, senų formų kritimas ir naujo žmogaus gimimas", tūkstančių sąmonėje vykstantis ideologinis ir psichologinis lūžis, socialistinio humanizmo esmė. Apie tai jis ir pasakojo savo paskutiniuose apsakymuose, išleistuose rinkiniu „Brolybės sėkla" (1947). Plačius rašytojo užsimojimus ir naujus kūrybinius sumanymus nutraukė netikėta mirtis (1947 m. gegužės 2 d.).

P. Cvirkos kūryba mums šiandien reikšminga kaip realistinės lietuvių literatūros tradicijų tąsa, praturtinta nauja XX a. pasaulinės literatūros patirtimi, socialistinės ideologijos principais. P. Cvirka mums brangus kaip vienas iš tarybinės lietuvių literatūros pradininkų, daug prisidėjęs prie jos ugdymo, socialistinio realizmo principų įtvirtinimo. Kartu su S. Nėrim, V. Montvila, A. Venclova, J. Simkum jis stovėjo prie šiandieninės mūsų literatūros ištakų, nulėmė ne vieną ir dabar gyvybingą jos linkmę.

P. Cvirkos kūryba tebėra gyva, ji lydi mus kasdieną, nuolat teikdama estetinį pasigėrėjimą, praturtindama mūsų dvasinį pasaulį. Ji geniai peržengė gimtojo krašto ribas ir tapo milijonų savastimi, toli išgarsindama lietuvių literatūrą.

Tokio likimo susilaukia tik didelio talento rašytojo darbai.

V. Galinis,
filologijos daktaras

Veiklios andrioniškietės

Kai kartu su Andrioniškio kolūkio pirmininko pavaduotoju, pirminės partinės organizacijos sekretoriumi Albinu Burneikiu ir ūkio moterų tarybos pirmininke Vida Morkūniene pabandėm suskaičiuoti kolūkio moteris-aktyvistes, tai susidarė gerokas burys. Tai Andrioniškio aštuonmetės mokyklos mokytoja Janina Kostinienė, vyr. buhalterio pavaduotoja Julija Budreikienė, felčerė Stasė Tamošiūnienė, kolūkio ekonomistė, proisąjungos vietos komiteto pirmininkė Ona Urbonavičienė, veršelių augintoja Ona Gudonienė, kiaulių šėrėja Genė Baltrūnienė, kultūros namų direktorė Aušra Zabielienė, kolūkietės Janina Sabaliauskienė, Zosė Janickienė, bibliotekos vedėja Genė Budreikienė ir kitos.

— Su tokiomis pagalbininkėmis nesunku organizuoti ir įdomią vakaronę, ir turiningą išvyką, — pasakoja moterų tarybos pirmininkė V. Morkūnienė ir parodo nuveiktų darbų ataskaitą. Praėjusieji metai kiekvienai andrioniškietei paliko daug neišdildomų įspūdžių, nes netrūko čia ir paskaitų, ir susitikimų, ir vakaronių. Štai felčerė Stasė Tamošiūnienė pravedė pokalbį tema „Svara — namų jaukumas". Medikė turėjo tikslą visas ūkio moteris supažindinti, kokią įtaką darbo kultūrai, gerai nuotaikai turi švara, tvarkingumas. Savo tikslą ši aktyvistė tikrai pasiekė, nes moterys savo darbo vietose pradėjo daugiau rūpintis švara, darbo kultūra, didesnį dėmesį pradėjo skirti savo namų aplinkai. O argi gali išblėsti susitikimas su visų pamėgtu liaudies rašytoju Juozu Baltušiu, kuris įdomiai pasakojo apie tarybinių bei kapitalistinių šalių moterų teises.

Apsilankė Andrioniškyje — savo tėvų gimtinėje pažangi užsienio lietuvių veikėja teisininkė iš Detroito Stefanija Masytė. Organizuojant šį susitikimą daug prisidėjo ir moterų tarybos narės.

Susidomėjusios moterys perskaitė TSKP CK Generalinio Sekretoriaus, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininko draugo L. Brežnevo atsiminimų knygas „Mažoji žemė" ir „Atgimimas", kurias vėliau aptarė, dalijosi mintimis apie tarybinių žmonių didvyriškumą, parodytą ir Didžiojo Tėvynės karo frontuose, ir įveikiant pokario metų sunkumus. Praeitais metais andrioniškietės dalyvavo net keliose ekskursijose: pabuvojo Rygoje, Sočyje, susipažino su mūsų respublikos ir broliškosios Baltarusijos įžymiosiomis revoliucinėmis ir kovinės šlovės vietomis. O kur dar gražiausių sodybų konkursai, patikrinimai, kokiomis sąlygomis dirba ūkio moterys, kaip auklėja savo vaikus?

Dideli darbai jų laukia ir šiemet. Numatyta surengti pokalbį tema „Moteris — tai skamba išdidžiai", organizuoti gražiausios sodybos konkursą ir kitus renginius. Be to, moterys iš Andrioniškio sąžiningai darbuojasi ūkio laukuose, fermose, aktyviai dalyvauja kitų visuomeninių organizacijų veikloje. Daugeliui moterų yra patikėtos agitatorių, liaudies kontrolierių pareigos.

Vyt. Bagdonas

NUOTRAUKOJE: grupė Andrioniškio kolūkio moterų tarybos aktyvisčių (iš kairės į dešinę) mokytoja Janina Kostinienė, felčerė Stasė Tamošiūnienė, vyr. buhalterio pavaduotoja Julija Budreikienė, veršininkė Ona Gudonienė, ekonomistė Ona Urbonavičienė, kiaulių fermos vedėja, moterų tarybos pirmininkė Vida Morkūnienė.

Autoriaus nuotr.

Lygiateisės komunizmo kūrėjos

(SKAIČIAI IR FAKTAI)

...Devynios iš dešimties saviveiksmiško amžiaus tarybinių moterų dirba arba mokosi. Tarp tikslių mašinų ir radijo prietaisų gamintojų moterų yra du trečdaliai, jos sudaro absoliučią dauguma lengvojoje pramonėje, maždaug pusę — žemės ūkyje.

...Iš penkių diplomuotų tarybinių specialistų trys — moterys. Moterų mokslininkių šalyje yra beveik pusė milijono, iš jų per šimtą tūkstančių mokslų kandidatės ir daktarės. Pustrečio tūkstančio tarybinių moterų — akademikės ir Mokslų Akademijų narės-korespondentės. Tarp inžinierių yra moterų: Tarybų šalyje — viena iš trijų, Prancūzijoje — viena iš 50-ties, JAV — viena iš šimto; tarp gydytojų: Tarybų šalyje — keturios iš penkių, Prancūzijoje — viena iš dešimties, JAV — viena iš trylikos. Moterys sudaro maždaug trečdalį visų mūsų šalies liaudies ūkio vadovaujančių darbuotojų.

...Daugiau kaip milijonas tarybinių moterų išrinktos liaudies deputatėmis. Visų kapitalistinių šalių parlamentuose, kartu paėmus, yra mažiau moterų, negu TSRS Aukščiausiojoje Taryboje.

...Daugiau kaip pustrečio milijono mūsų šalies moterų, kurios augino po keturis ir daugiau vaikų, gauna iš valstybės pašalpas. Veikia platus moterų konsultacijų ir ikimokyklinių vaikų įstaigų tinklas. Šį penkmetį dirbančios moterys gauna naujų lengvatų. Joms suteiktos dalinai apmokamos atostogos, kol vaikui sukaks vieneri metai, plečiamos galimybės dirbti ne visą dieną arba ne ištisą savaitę, taip pat darbuotis namuose.

...Tarybinių moterų komitetas palaiko ryšius su pustrečio šimto nacionalinių ir tarptautinių organizacijų iš 120 pasaulio šalių.

MOKĖJIMAS GYVENTI

Ar jums neteko kartais išgirsti, kad ir patylom, kuždantis — ot, šitas moka gyventi!

Žinia, tarp žmonių vis dar tebeesti ir toks, kuris „mokėjimą gyventi" dažniausiai sugretina su storesne ominigine ar sugebėjimais „prisišlieti" prie to, kas žada trumpiausia kelią į pigią šlovę.

Nežinau, ką toks pagalvos apie komjaunuolę Stasę Giedrytę, vidurinę mokyklą baigusią merginą, jau dveji metai bene atokiausiame Anykščių rajono kolūkyje melžiančią karves, kur triūsas ne iš lengvųjų, visuomet įtemptas. Zliaukia lietus ar pusto — negali atidėti reikalų. Laikas į karvidę — ir skubėk pakirdus dar prieš auštant rytmečiui. Bet pati Stasė mano taip — ar yra kas garbingesnio, didingesnio, kaip būti reikalinga! Teisybė. Cionykščiame „Pirmyn į komunizmą" kolūkyje kitąsyk išeinančių daugiau, negu ateinančių. Kiekvienos darbo nebojančios rankos, ypač gyvulininkystės fermose, čia neįkainojamai vertinamos ir reikalingos.

Tad ir suvokimą apie savo vietą gyvenime Stasė bus perėmusi iš gimtųjų namų, nes Giedriu šeimoje visi vaikai iš mažumės suvokė, kad darbas žmogui suteikia ne vien fizinių jėgų, bet ir yra pati pirmutinė žmogiškosios laimės versmė. Stasei vos šeštus metus pasiekus, klastingi upės vandenys negrįžtamai pasigrobė tėvą, ir našlės Giedrienės vienos pačios auginamam septynetui mažylių pyragai tąsyk tikrai neatsibodo. Žvelgdami į grublėtas motinos rankas, į akis, apsuptas ankstyvų raukšlių, vienas už kitą mažesni vaikai ir patys anksčiau, negu jų vienmečiai, pabandė mamos užvadėliais būti. Vyresnieji, kaip tikri gaspadoriai, namuose apsiruošdavo, malkų prikapodavo, jaunesnieji visus daržus nuravėdavo, o devynių metų Stasė jau buvo visai nebloga talkininkė motinai kolūkio fermoje.

O metai keitė metus, ir atėjo toji diena, kai Raguvos vidurinėje mokykloje Stasei Giedrytei įteikė aštuonmečio mokslo baigimo pažymėjimą. Vieni mokslo draugai pirkosi devintai klasei reikalingus vadovėlius, kiti rengėsi į technikumus, profesines mokyklas ar dar paprasčiausiai dvejojo, tačiau Stasei tolesnis gyvenimo kelias nekėlė jokių abejonių — nusprendė pasilikti dirbti „Pirmyn į komunizmą" kolūkyje. Ten pat, kur savąjį gyvenimo taką jau buvo spėję išminti ir broliai Alfonsas, Antanas, Petras Giedriai...

Jaunam visada rūpi dideli darbai. Nemanyčiau, kad tai buvo svetima Stasei, bet kai ūkio vadovai, nužvelgę neperdidelio augumo, drovoką mergaičiukę pasiūlė eiti laukininkystėn padirbėti — toji nesispyriojo, nors savojonėse gal ir kiek kitaip įsivaizdavo savo darbinės biografijos pradžią. Dirbo kantriai, niekam neįsdama į akis, neišsišokdama, tačiau laukininkystės brigados jautį nėlę veikiai ėmė išskirti visi — jos stropumas, darbštumas aplinkiniams į širdis krito. Nuo jaunutės kaimo merginos, atėjusios dirbti į kolektyvą, ji augo ir brendo su visu kolektyvu, gyveno jo nesėkmėm ir šviesiomis akimirkomis, viską per savo akis ir širdį perleisdama... Todėl neatsitiktinai komjaunuolei Stasei Giedrytei drauge su kitais geriausiais rajono jaunaisiais gamybininkais buvo patikėta pasirašyti anykštėnų komjaunuolių Raportą Tarybų šalies įkūrimo 60-mečio garbei, ją vėlgi galima buvo matyti su tais, kurie kitamet raportavo Lenino komjaunimui tokio pat brandaus jubiliejaus proga. Tenka pastebėti, kad per visus tuos metus mergina neatsisveikino ir su mokykliniais vadovėliais — Troškūnų vakarinėje mokykloje neakivaizdiniu būdu įsigijo vidurinį išsilavinimą...

...Prieš porą metų karvių fermoje prireikė pakaitinės melžėjos. Šis darbas, reikia pasakyti, dar neitin masinantis, iš žmogaus reikalauja necilinio sąžiningumo, pareigingumo. Antraip, kitus pavaduodamas, ilgai nepadirbsi. Be jokių dvejonių ūkio vadovų žvilgsniai nukrypo į Giedrytę — pabandyk, Stasele, pažįstame tave kaip stropią, išmanančią, turėtum susidoroti... Taip mergina tapo melžėja. Ir su darbo draugėmis puikiausiai sutaria, ir pati savąja dalia patenkinta, nors to laisvalaikio neperdaugiausia.

Bet atbundantis pavasaris kažkaip vis labiau verčia susimąstyti apie asmeninę laimę. Tai laimei pradžią suteikė visų pirmiausia motina, įdavusi savo Stasytei darbščias rankas ir siekimą dorai gyventi.

Laimis Vaitonis
„Pirmyn į komunizmą" kolūkis.

Vyt. Bagdono nuotraukoje Stasė Giedrytė.

Kas gali būti kiekvienai motinai brangiau už giedrą vaiko žvilgsnį, džiaugsmingą jo šypseną? O šypsotis gali tik sveikas, gerai augantis vaikutis. Vaikų ligų gydytojos Saulutės Baronienės gyvenimo tikslas ir prasmė, kaip to reikalauja medikės profesija, — kovoti už mažųjų piliečių sveikatą, jų šviesią ir pilnavertę vaikystę. Jau septyniolika metų ji gydo mažuosius anykštėnus. Čia atvažiavo baigusi Vilniaus valstybinio universiteto medicinos fakultetą. Rupestinga ir visuomet takiška ji greit pelnė Anykščių miesto gyventojų, kurių vaikus gydė, pagarbą ir meilę. Šios gydytojos sąžiningumą ir atsakomybę už savo darbą aukštai vertina medikų kolektyvo nariai, gerbia jos stropumą, nuoširdumą, kuriuo ji grindžia kiekvieną savo darbo dieną. Jei susirgo jos aptarnaujamos zonos vaikutis, ji kasdien jį lankys, teiks jam kvalifikuotą pagalbą, kol mažasis ligonis visiškai pasveiks. Šiuo metu Saulutės Baronienės aptarnaujama zona — vaikų lopšelio-darželio vaikučiai. Neatsitiktinai šios gydytojos pavardė visuomet minima geriausių rajono žmonių tarpe, jos nuotrauka patalpinta rajono pirmūnų garbės lentoje.

A. BERŽINIS

A. Deveikio nuotraukoje: gydytoja Sauluté Baronienė.

Pokalbis apie asmenybę

Kokį žmogų norėtum matyti aplinkoje? Kas tai yra asmenybė? Kodėl jaunimas dar padaro nusikaltimus? Šie ir kiti klausimai buvo aptariami Anykščių centrinės bibliotekos vidurinių mokyklų vyresniųjų klasių moksleiviams suruoštame teminiame vakare „Asmenybė ir visuomenė". Mintimis apie asmenybę, jos moralines savybes dalijosi „Komjaunimo tiesos" redaktoriaus pavaduotojas, V. Mickevičiaus-Kapsuko premijos laureatas A. Urbonas. Apie paauglius, pasukančius slidžiais keliais, kalbėjo Vidaus reikalų skyriaus nepilnamečių reikalų inspekcijos inspektorė A. Vitkūnienė. Nusikalstamumo problemas nagrinėjo Vidaus reikalų skyriaus tardymo poskyrio viršininkas A. Starkauskas. Apie žmogaus atsakomybę už savo ir kitų gyvenimą kalbėjo gydytojas L. Alesionka. Vakaro dalyviai pamatė pokalbiuose nagrinėtoms temoms skirtus dokumentinius kino filmus „Kol nevėlu", „Gaudynės" ir kitus.

M. Vidugirytė,
J. Saulienė

Motinos džiaugsmas — vienuolika vaikų

Tą dieną į „Aušros" kolūkio kultūros namus susirinko pakiliai nusiteikę, nešini rankose žydinčių gvazdikų, tulpių puokštes septyni Janonių vaikai. Atskubėjo ūkio karvių melžėja dirbanti vyriausia dukra Vida, vedina savo vaikučiais Renatu ir Rasa, atėjo vietinis mechanizatorius komjaunuolis Antanas, iš Utenos trikotažo fabriko atvyko Danutė, iš Vilniaus sugrįžo pedagoginės mokyklos auklėtinė, būsimoji vaikų darželio auklėtoja Irena, o iš Panevėžio proftechninės mokyklos parvažiavo Algis. Pasiprašė anksčiau į namus ir besimokantis su ūkio stipendija Troškūnų proftechninėje mokykloje mechanizatoriaus specialybės Rimantas. Atskubėjo Svėdasų vidurinės mokyklos moksleiviai Aldona ir Vytautas... Nebuvo salėje tik dėl vienų ar kitų priežasčių atvykusių Almos, Valento, Alberto. Bet ir tie nepamiršo pasveikinti savo motinos, atsiųsti laiškus, telegramas...

Tokį būrį sūnų ir dukrų šalia motinos Bronės Janonienės seniai jau buvo kartu bemalę aušriečiai. Motina pagimdė, išaugino, išauklėjo ir į gyvenimo kelią išleido vienuolika vaikų. Kartu su tėvais Daujočių kaime dabar tebegyvena tik Aldona, Vytautas ir Antanas. Antanas dirba kolūkyje mechanizatoriumi. Netoliese gyvena ir ūkyje dirba melžėja Vida. Kiti vaikai ar tai mokosi, ar tai dirba kituose miestuose, ar savo šeimų rūpesčiais jau gyvena. O susirenka visi tik per didžiąsias šventes. Tokia šventė Janonių namuose vieną vasario mėnesio dieną irgi apsilankė...

Kultūros namuose susirinkus gausiam būriui kolūkiečių, Anykščių rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotoja V.-M. Zabarauskienė perskaitė 1978 metų lapkričio 16 dienos TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo įsaką, kuriuo „Aušros" kolūkio kolūkietei Bronei Janonienei, pagimdžiusiai ir išauginusiai vienuolika vaikų, yra suteikiamas motinos-didvyrės vardas. Aidint plojimams prie Bronės Janonienės krutinės prisegamas aukso žvaigždės motinos-didvyrės medalis, įteikiamas TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo raštas. Sveikinimo žodį taria kolūkio pirmininkas V. Kalenda, o ūkio moterų tarybos narės, vietos profsąjunginės organizacijos atstovai, gyvulininkystės darbuotojai, šeimos nariai įteikia motinai-didvyrei vertingas dovanas, gyvų gėlių puokštes...

Visą gyvenimą nuo kolūkio susikūrimo dienos Bronė Janonienė sąžiningai triūsia kolūkyje. Kol dar buvo maži vaikai — darbavosi laukininkystėje, vėliau daug metų nesiskyrė su karvių melžėjos pareigomis. Prieš penkerius metus kolūkietė buvo išleista į pensiją. Bet ir dabar ji neatsisako padirbėti, kasdien skuba į fermą... Pats didžiausias motinos gyvenimo džiaugsmas buvo girdėti troboje linksmų vaikučių balsų klegesį, matyti jų pirmuosius nedrąsius žingsnius. Dabar motinai džiugu žinoti, kad jos vaikai pavyzdingai elgiasi, gerai mokosi, sąžiningai darbuojasi...

Aušrietė Bronė Janonienė — devyniolikta motina-didvyrė Anykščių rajone.

B. Vytaltis

NUOTRAUKOJE: kartu su motina nufotografuoti jos vaikai Dana, Vida, Irena, Aldona, Rimas, Algis, Vytautas ir anūkai Renatas bei Rasa.

Vyt. Bagdono nuotr.

KOLEKTYVINIS DARBAS
3 psl. 1979. III. 8

MOTINOS LAIMĖ

Onai Zvikienei buržuazinės valdžios metais teko piemenauti, vėliau tarnavo padiene darbininke. Jos tėvai žemės neturėjo. Skurdo ir nepriteklių verčiama, Ona nuo mažens turėjo pati užsidirbti duonos kąsnį. Mokytis jai neteko.

Dabar Zvikienė — dešimties vaikų motina. Gyvena pasiturinčiai. Visi vaikai sotūs ir šiltai aprengti. Kambariai jaukūs, švarūs, šviečia elektra. O. Zvikienė dirba Juostininkų girininkijoje griovių remontininke. Vyras — miško darbininkas. Vyriausia duktė Elvyra dirba pardavėja Panevėžio maisto prekių parduotuvėje. Sūnus Saulius mokosi Bukiškių profitechninėje mokykloje, žada būti mašinistu-ekskavatorininku. Duktė Virginija mokosi Kauno politechnikumo pirmame kurse. Trys dukterys Sigita, Danguolė, Dalia ir sūnus Giedrius lanko Juostininkų aštuonmetę mokyklą. Apie Zvikų vaikus gerai atsiliepia mokykla ir apylinkės Taryba. Kai paūgės mažosios dukrytės, ir joms atsivers mokyklos durys.

Praėjusių metų spalio 31 dieną Zvikų šeimoje buvo šventė. Gimė duktė — dešimtas vaikas. Bet jis neatnešė Zvikų šeimai didelių rupesčių: šeima gavo vienkartinę pašalpą 175 rub. ir iki mažajai Audrytei sueis penki metai, gaus po 12,50 rub. mėnesinę pašalpą. Šiuo metu Zvikienė gauna daugiavaikystės pašalpą už aštuntą-devintą vaikus po 22,50 rub. ir keturiems mažiesiems vaikams mažai aprūpinamų šeimų pašalpą po 48 rub. į mėnesį.

Džiaugiasi motina, augindama gražų būrį vaikų. Brolių, seserų kolektyve auga darbštūs, mokantys vienas kitu rūpintis vaikai. Jie visi galės mokytis, užaugę įsigys specialybes. Kiekvieno sėkmė ir džiaugsmas bus ir motinos laimė.

G. Černiauskienė
Daugiavaikėms ir vienišoms motinoms valstybinių pašalpų vyr. inspektorė

Ramunės seneliui

Jau temsta, o aš vis skinu ir skinu baltas laukines ramunes. Ir didelį glėbį priskyniau, o man atrodo, kad tik kelias. Visos tokios baltos, lieknais stiebeliais, visos, rodos, šypsosi man. Saulė jau visai baigė paslėpti už tolumoje dunksančio miško, žemė ir žolė sudrėko, pasidengė smulkiais tyros rasos lašeliais, pusiau išdžiūvusioje baloje pasigirdo skardus turliuko balsas, o man vis nesinorėjo eiti iš ramunių lauko. Virš galvos praskrido kažkokių paukščių pulkelis, nusinešdamas duslų sparnų plasnojimą. Pakėliau galvą, apsidairiau, aplink vyravo vakarinė vasaros tyluma ir ramuma, tik staiga man pasidarė baisu. „Reikia skubėti, juk šitas ramunes aš skyniau savo sunkiai sergančiai senelei", — kartojau sau ir bėgte pasileidau siauru lauko takučiu pro ramunes, rugius ir vasarojų. Net nepastebėjau, kai prisiartinau prie senų plačiašakių liepų. Netrukus pasukau senelės kiemaN. Mane pasitiko Sargis. Toks nedidukas, pūkuotas, inkšdamas iš džiaugsmo jis bėgiojo aplink ir lydėjo iki durų. Čia, senelės kieme, buvo viskas taip paprasta, sava ir miela.

...Prie lovos sėdi mano mama ir jaunesnioji sesutė. Kambaryje tamsu, tik pro nedidelio langelio kampą šviečia mėnulis. Jo šviesa krinta tiesiai ant ligonės išblyškusio veido.

— Štai tau, senele, atnešiau laukinių ramunių, pauostyk, žiūrėk, kaip kvepia, — ištariau ir net užsimerkiau, išsigandau savo balso tokioj tylumoj.

Mačiau, kaip senelė tankiau ir stipriau ėmė kvėpuoti, atmerkė akis ir ablem rankom apglėbė ramunes.

— Ačiū, Ramunėle, man lengviau pasidarė...

...Ir senelė nutilo. Aš norėjau dar kažką pasakyti, paklausti, papasakoti, bet pajutau, kad gerklėje sustojo kažkoks kamuolys:

— Senele, mano brangioji senele, aš labai džiaugiuosi, kad tau geriau, aš rytoj dar atnešiu tau laukinių ramunių...

Ir man norėjosi, kad senelė kuo greičiau pasveiktų, vėl pasakotų pasakas ir legendas, dainuotų ir juoktųsi. Ji tokia linksma senelė, o aš taip myliu ją. Jos šnekos ir kalba primena lengvą melodiją. Aš neiškenčiau, pasilenkiau ir tvirtai pabučiavau į ramunėmis kvepiančią kaktą.

Ona Beprštienė

DIENŲ ATGARSIAI

DŽIUGINANČIOJ APLINKOJ NEMALONUS TRŪKUMAS

— Kai vaikštau po naujuosius Kultūros rūmus Anykščiuose, apima tokia iškilminga nuotaika, tartum viešėtum kokiame nors didmiestyje, ir sunku patikėti, kad čia pat už durų kuklī A. Baranausko aikštė. — girdėjau tokias anykštėnų kalbas.

Taip, Kultūros rūmuose jauku, malonu ir patogu. Tik už vienų durų, kur moterys prieš visą eilę veidrodžių šukuojasi, vaizdas negražus. Tarp kelių suspausti rankinukai, dantyse plaukų segtukai. Ir neestetiška, ir nehigieniška taip šukuotis. Nė viena moteris taip nedarytų, jei tie veidrodžiai būtų lentynėlė pasidėjimui ir suolas arba kėdės, ant kurių galėtų pasidėti rankinukus, atsisėsti, kai žiemos metu tenka persiauti kitais batais.

IR VĖL APIE ŠUNIS

Apie netvarkingą šunų laikymą buvo rašyta ne kartą respublikinėje spaudoje ir rajoniniam laikraštyje. Tačiau šunų savininkai, matyt, laikraščių neskaito, o jei ir skaito, nereaguoja. Argi nėra priemonių, kurios sudrausmintų tokius? O gal tos priemonės tvarkos pažeidėjams netaikomos? O sudrausminti reiktų.

Žiemą ilgesni vakarai. Gatvės slidžios. Dabar dar ir ne visada apšviestos. Teko matyti tokį vaizdą. Pergalės gatvė nuo J. Biliūno vidurinės mokyklos jau prietemoj eina dvi mergytės. Iš kažkur atsirado šuo ir nei iš šio, nei iš to ties vaikais amtelėjo. Mergaitės krūptelėjo, nušoko nuo šaligatvio, viena važiuojamoje gatvės dalyje paslydo ir apvirto. Laimė, kad mašina buvo ne taip jau arti ir gerai veikė stabdžiai. Ar daug trūko iki baisios nelaimės dėl to vieno amtelėjimo? Girdėjau vieną motiną pasakojant, kad net susirgo vaikas, kurį, einantį Turgaus gatve, išgąsdino šuo, subrazdėjęs ir suurzgęs prie pat gatvės už tvoros. O ir suaugusiam nemalonu, kai gatvėje pradeda sekti šuo, nuostydamas rezginėlę su maisto produktais.

Šunys miesto nepuošia ir jam garbės neteikia.

V. Antanaitienė

Žiemą palydint

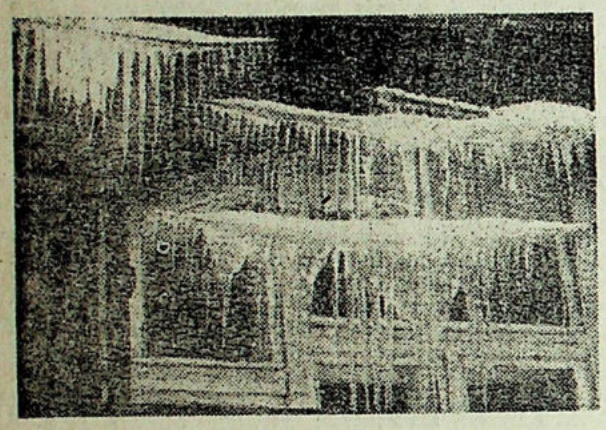

Nykaro varvekliai. Vyt. Bagdono nuotr.

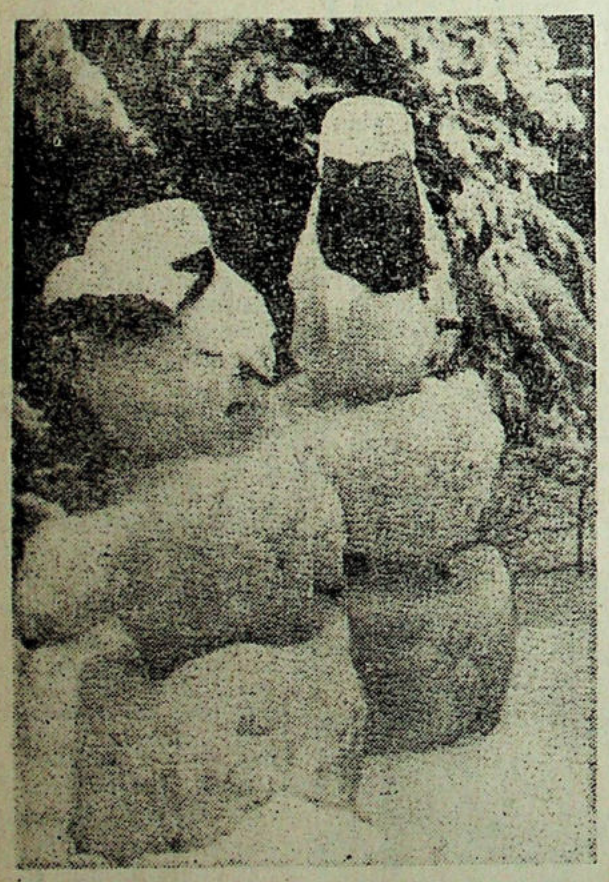

Nebeilgos besmegenių dienos.
J. Junevičiaus nuotr.

Dėkoja

Nuoširdžiai dėkojame „Lenino keliu" kolūkio valdybai, partinei organizacijai, giminėms, kaimynams ir visiems, užjautusiems ir padėjusiems mums, laidojant mylimą mamytę.

Daglių šeima

Reiškiame nuoširdžią padėką „Aušros" kolūkio pirmininkui V. Kalendai, Svėdasų kolūkio pirmininkui V. Kovui ir žemės ūkio specialistams, Anykščių TGS įmonės, rajono bibliotekų, Pasvalio TVĮ Anykščių filialo, Svėdasų vidurinės mokyklos darbuotojams, kaimynams ir giminėms, kurie užjautė ir padėjo laidojant mylimą vyrą ir tėvelį Aleksą Baroną.

Žmona ir vaikai

Nuoširdžiai dėkoju „Gintaro" kolūkio valdybai, pirminei partinei ir profsąjunginei organizacijoms, Traupio apylinkės pirmininkui B. Pilkauskui, T. Bucylinai, giminėms, kaimynams, visiems, padėjusiems ir užjautusiems sunkią valandą, palydint į paskutinę kelionę mylimą vyrą Stasį Kaunielį.

Žmona

Dingusias Janulio Anupro, Antano, I-os klasės traktorininko-mašinisto teises, išduotas Anykščių žemės ūkio valdybos 1978. I. 14 Nr. 566983, laikyti negaliojančiomis.

JANINAI GALVONIENEI
Mirus mylimam tėveliui, nuoširdžią užuojautą reiškia
Andrioniškio kolūkio valdyba.

KAZIMIERUI KAUNIEČIUI
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui, nuoširdžią užuojautą reiškia
„Gintaro" kolūkio vairuotojai.

Nuoširdžiai užjaučiame buhalterę ONUTĘ SUKIENĖ, mirus tėveliui.
Anykščių RISS darbuotojų kolektyvas

Mirus VINCUI ŽEMAIČIUI, gilaus liūdesio valandą reiškiame nuoširdžią užuojautą velionio šeimai ir artimiesiems.
„Anykščių šilelio" kolūkio I brigados kolūkiečiai

VLADIMIRAI KOLOČIOVAI
Dėl mylimo tėvelio mirties reiškiame nuoširdžią užuojautą.
Anykščių TSO betono mazgo mažosios mechanizacijos dirbantieji

JANINAI GALVONIENEI
Tegu nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, netekus mylimo tėvelio.
Petrauskai, Makarskai, A. Maldaikis

STASEI KULIAVIENEI
Tegu nuoširdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą dėl mylimo tėvelio mirties.
Eimininkų augalininkystės padalinio darbininkai

Mylimam tėvelui mirus, reiškiame gilią užuojautą ONAI PAŠKEVIČIENEI ir ANTANUI KAUNIEČIUI.
„Zemūktechnika"
Anykščių gamybinio susivienijimo Pieninių remonto dirbtuvių dirbantieji

ONAI AUGULIENEI
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai seseriai, nuoširdžią užuojautą reiškia
Skiemonių kolūkio gyvulininkystės darbuotojai

+

Viešintų miestas —
mano gimtinė.
„Gimtoji žemė" —
Mano tėvynė.

Kur tiktai einu —
Medžiai žaliuoja.
Kur tiktai žiūriu —
Mūrai baltuoja.

Ramina širdį
Žali pušynai.
Tartum vainikas
Stovi eglynai.

Šitie pušynai —
Mano jaunystė,
Tolus nutolus,
Žvaigžde nublyškus...

Julija Grigaliūnienė,
kolūkietė
Viešintos

Kas kūrybingiausi?

Kavarsko vidurinės mokyklos mokiniai labai įtemptai ruošėsi „Zygio, dainos ir rikiuotės" konkursui. Ne viena klasė svajojo tapti prizininke.

Ir štai šventiškai pasipuošę VIII-XI klasių moksleiviai susirinko į sporto salę varžytis dėl geriausios klasės vardo. Visos klasės pasirodė neblogai. Tačiau šiuri komisija kūrybingiausia pripažino XIa klasę. Geriausiais vadais buvo pripažinti vienuoliktokas S. Račickas ir aštuntokas S. Kiškis.

E. Meškauskaitė

Sekantis „Kolektyvinio darbo" numeris išeis kovo 13 dieną.

Redaktorius
ST. VINCIŪNAS

Sveikiname

Tarptautinės moters dienos proga sveikiname nuoširdžius sveikinimus, linkime asmeninės laimės ir sveikatos neuropatalogei gyd. Reginai Kirkilienei ir nervų skyriaus aptarnaujančiam personalui, dėkodamos už nuoširdų ir rūpestingą gydymą.

Nervų ligų skyriaus antros palatos ligonės A. Daugėlienė, S. Lutcienė, A. Tamuliūnienė, L. Braževičiūtė, A. Motiejūnienė, M. Marcinkevičiūtė, E. Keraitienė, J. Ordienė

Sveikiname Anykščių RVKS visuomeninio maitinimo įmonių ūkiskaitinio susivienijimo moteris Tarptautinės moters dienos proga, linkime nebleštančios energijos darbe ir laimės šeimyniniame gyvenime.

Anykščių RVKS VMĮ OS administracija

SVEIKINAME

„Pirmyn į komunizmą" kolūkio moteris su Tarptautine moters diena, kovo 8-aja.

Linkime Jums, brangios moterys, geros sveikatos, laimės asmeniniame gyvenime, kūrybingo darbo, sėkmės auklėjant jaunąją kartą.

Kolūkio valdyba
ir visuomeninės organizacijos

VYTAUTUI SEREIKAI
Tegu nuoširdūs užuojautos žodžiai palengvina Jūsų skausmą, mirus mylimai mamytei.
Bendradarbiai

RAŠYKITE IR SKAMBINKITE

67262 Anykščiai, Šagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18 46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Колективинис дарбас» («Коллективный труд») — орган Аникщяйского районного комитета КП Литвы и Аникщяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvės Anykščių skyrius, Pergalės 35, spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina Iode ksas 67352
Išeina antradieniais ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos" formato. Tir. 10.834 Užsak. Nr. 475